

မင်းမြတ်သူရ

ကြာပန်းသုံးခိုင်တံဆိပ်တော်

တစ်နေ့သ၌ ပဲခူးရိုးမနှင့် နီးသော ရွာလေးတစ်ရွာ၏ ရွာစွန်တဲအိမ်၌ လူငယ်တစ်ဦးသည် တောဝက်သားများကို ကြိုးဖြင့်သိ၍ နေလှန်းနေလေ၏။

လူငယ်သည် နေရောင်ရှိရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်၊ တောဝက်သားများကို ကြိုးဖြင့်သိလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ် နေခိုက်တွင် ခြံတွင်းသို့ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဝင်ရောက် လာလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော လူရွယ်၏ အနီးသို့ ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

သူမသည် လူရွယ်အား အလန့်တကြားဖြစ်အောင် နောက်ပြောင်လိုသော ဆန္ဒရှိပုံရ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် မိန်းမပျို၏ ခြေထောက်သည် ကြိုးနှင့် ငြိ၍ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားလေ၏။ မိန်းမပျို၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် လူရွယ်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ လေထဲတွင် ဇောက်ထိုးဆွဲခံနေရသော အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟား.....ဟား.....ဟား..... မူယာ၊ မူယာ အသံမပေးဘဲ ဝင် လာပြီး ငါ့ကို ကျီစယ်မလို့ နဲ့ တူတယ် အခုတော့ မှတ်ပြီလား”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ လေထဲတွင် တန်းလန်းဆွဲခံရသော မိန်းမပျိုက

“ဟဲ့၊ ရယ်မနေနဲ့ မုဆိုးစုတ် မုဆိုးပဲ့၊ ငါ့ကို အမြန်အောက်ချပေးစမ်း၊ နာလှပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ လူရွယ်က ရယ်မော၍

“ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ နင်ဒီအတိုင်း နေဝင်တဲ့ အထိ နေပါလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ မိန်းမပျိုသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သူမ၏ လုံချည်ကို ညှာလက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ထား၏။

ထိုအခါမှ ပင် လူရွယ်က ခါးကြားရှိ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ လေထဲသို့ စွေခနဲခနဲတက်ကာ ကြိုးကိုဖြတ်လေ၏။

ပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ကျလာသော မိန်းမပျိုအား ဆီးဖမ်းထားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် လူရွယ်၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး

“မုဆိုးစုတ် မုဆိုးပဲ့၊ ခြံထဲမှာ မဟုတ်တာတွေလုပ်ထားတယ်။ နင့်ခြံထဲကို ဘယ်ကတော့ကောင်လာမှာ မို့ အခုလိုလုပ်ထားရတာလဲဟဲ့၊ အမလေး....ငါ့ခြေထောက်က နာလိုက်တာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ လူရွယ်က ရယ်မော၍ မဆုံးနိုင်သေးဘဲ

“ဘယ်က တောကောင်မှ မလာပါဘူး။ သုတ်ကိုင်း မလုပ်တာကြာလို့ အစမ်းလုပ်ကြည့်နေတာ၊ နင်က အသံမပေးဘဲ ဝင်လာတော့ ထိတာပေါ့၊ ကဲ .... ငါ့ဆီလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ မိန်းမပျိုက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ကြိုးဆွဲခံထားရ၍ နာကျ

င်နေသော ခြေထောက်အား လက်ဖြင့်ပွတ်၍

“အဖေခေါ်ခိုင်းလို့ ပေါ့ဟာ၊ မြို့က ဧည့်သည် လူကြီး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ် အဲဒါနဲ့ကိုတွေ့ချင် လို့ တဲ့ ”

ဟု ဆိုလေရာ လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“အမဲပစ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ တူတယ်။ အမဲပစ်ရတာကြာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက် တာ၊ ကဲ....လာ၊ နင်နဲ့ အတူသွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ မိန်းမပျိုနှင့် အတူ ရွာလယ်ရှိသူကြီးအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ ၏။ မိန်းမပျိုသည် သူကြီးမင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပြီး လူရွယ်နှင့် ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးခင်မင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူမသည် ရွာကွမ်း တောင်ကိုင်ဖြစ်သော်လည်း မာနမကြီးဘဲ လူရွယ်ကို လွန်စွာ သံယောဇဉ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြပြီး

အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူကြီးမင်းနှင့် အတူ ထိုင်နေသော အသက်(၅၀)ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

သူကြီးမင်းက လူကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ဦးမင်းဒင်ကို လမ်းပြလုပ်ပေးမယ့် ရာမလေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး တဟားဟားရယ်၍

“ဟား...ဟား...ဟား.... ကောင်လေးက ငယ်လှချည်လား၊ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

လူရွယ်က လူကြီးကို ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်၍

“ကျုပ်အသက် (၁၅)နှစ်ရှိပြီ”

ဟု ဖြေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“အကောင်ငယ်ပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း လောကကိုစိတ်ကုန်နေတဲ့ လူကြီးတွေထက်စာရင် စွန့်လွှတ်စွန့်စားဝံ့တဲ့ လူငယ်မျိုးကို သဘောကျတယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ဒီတော ဒီတောင်ကို ကျွမ်းရဲ့ လားကောင်လေး၊ ဘာကောင်တွေ ရှိတတ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရာမဆိုသော လူရွယ်က

“စုံနေတာပဲ ဦးလေး၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ လိုသတ္တဝါမျိုးကနေ ကျား၊ ကျားသစ်၊ တောဆင်တွေအထိ တွေ့ရတတ်တယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ လူကြီးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍

“မင်းအဘိုးက ဝါရင့်မုဆိုးကြီးလို့ သူကြီးကပြောတယ် ဒီတော့ မင်းက မုဆိုးပညာကို အတော်တတ်မှာ ပေါ့၊ သားကောင် နဲ့ တွေ့ရင် တိုက်ခိုက်ဝံ့ပါ့မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူရွယ်က ရင်ကော့၍

“ကျုပ် အသက် (၇) နှစ်အရွယ်ကတည်းက အဘိုးနဲ့ တောထဲကိုလိုက်နေကျဗျ၊ ကျုပ်လက်စွမ်းနဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင် တောင်ရဖူးတယ်။

သေနတ်နဲ့ ခူးလေးကို ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်တယ်။ ဓားမြှောင်လည်း ပေါက်တတ်တယ်။ ကျုပ်ပေါက်ပြမယ်၊ ဦးလေးဓားမြှောင်ခဏာငှားပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် သူ၏ ခါးကြားတွင် ချိတ်ထားသော ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်း ကို လူရွယ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။ လူရွယ်က ဓားမြှောင်ကို လက်ဖြင့် ဆကြည့်၍ ဓားပေါက်ရန် ပစ်ကွင်းရှာလေ၏။

ထိုနောင် သူကြီးမင်း၏ ဝရန်တာတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သမင်ချိုကြီးကို ကြည့်၍

“သမင်မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ကျုပ်ပစ်ပြမယ်၊ ဦးလေး ကြည့်နေ”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးက ကမန်းကတန်း ဝင်၍

“ဟေ့ကောင်ရာမ၊ မင်းလက်စွမ်းကို ယုံပါတယ်ကွာ၊ မပစ်ပါနဲ့ ၊ မတော်မတဲ့ ဖြစ်ပြီး ငါ့သမင်ချို ပျက်စီး သွားမှ ဖြင့် ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ဟု တားဆီးလေ၏။ လူရွယ်ကရယ်မော၍

“မပျက်စီးစေဘူး သူကြီး၊ ကျုပ်လက်ကို ယုံစမ်းပါ၊ ဖွဖွလေးပေါက်မှာ ပါ”

ဟု ဆိုကာ ဆတ်ခနဲလှည့်၍ ဓားမြှောင်နှစ်လက်ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်လိုက်ရာ သမင်မျက်လုံး နှစ်လုံး၌ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“အတော် လက်ဖြောင့်တဲ့ မုဆိုးပေါက်စလေးပဲ၊ သေနတ်လည်း ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်မှာ ပေါ့”

ဟု စကားစလိုက်ရာ လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဦးလေး သေနတ် ခဏငှားပါ”

ဟု ဆိုလေ၏။ လူကြီးက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လူရွယ်လက်သို့ ပစ်ပေး လိုက်လေ၏။

လူရွယ်က သေနတ်ကို ကျင်လည်စွာဖမ်း၍ လက်ထဲရှိမူးစေ့တစ်စေ့ကို လေထဲသို့ မြှောက်တင်လိုက်ပြီး သေနတ်ဖြင့် ဒိုင်းခနဲပစ်ချ လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ခြံဝင်းတစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး မူးစေ့လေးကို ကောက်ယူလေ၏။

မူးစေ့သည် ကျည်ဆန်ထိမှန်၍ ပေါက်ပြဲနေလေ၏။

လူကြီးက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီး၍ ဩဘာပေးလိုက်ပြီး

“ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ မင်းရဲ့ အသက်အရွယ်ကိုကြည့်ပြီး အထင်သေးမိတာ တောင်းပန်ရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းကို လမ်းပြ လုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ၊ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်ကတော့ ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ခါတိုင်းလမ်းပြလို့ ရတာထက် သုံးဆပိုပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူရွယ်က ခေါင်းခါ၍

“မလိုပါဘူးဦးလေး၊ ကျုပ်ကို ထိုက်သင့်သလောက်ပဲ ပေးပါ။ အဘိုးကပြောတယ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ လိုတာထက်ပိုပြီး လက်ထဲမှာ ရှိရင် လူကို ဖျက်ဆီးတတ်တယ်တဲ့ ”

ဟု ငြင်းဆန် လိုက်လေ၏။ လူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ပိုက်ဆံဆိုတာ လိုတာထက်ပိုပြီး လက်ထဲမှာ ရှိရင် လူကိုဖျက်ဆီး

တတ်တယ်တဲ့ လား သိပ်မှန်တယ်ဟေ့”

ဟု ချီးမွမ်း၏။

ထို့နောက်တွင် မူ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် တောလည်ထွက်ရန် လူကြီးနှင့် သဘောတူညီမှု ရခဲ့လေ၏။

*

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လူရွယ်သည် ရွာထိပ်ရှိ ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းသို့သွားကာ မုဆိုးတို့ ၏ ရိုးရာထုံးစံအတိုင်း ပူဇော်ပသမှုများကို ပြုလုပ်လေ၏။

ဒေသခံမုဆိုးများ သည် ထိုသို့ ပူဇော်ပသမှုများကို မပြုလုပ်ပါက အမဲလိုက်ရာတွင် အခက်အခဲတွေ့ရ တတ်ကြောင်း ယုံကြည်ကြလေ၏။ လူရွယ်က အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသော လူကြီးအားလှည့်၍

“ဦးလေး သားကောင်များများ ရပါစေ၊ ဘေးအန္တရာယ် မတွေ့ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းပါ”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက ဆုတောင်း လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်တွင် မူ လူကြီးက

“တောကောင်တွေ ဘယ်နားမှာ ရှိတတ်သလဲ ကောင်လေး”

ဟု မေးမြန်းလေရာလူရွယ်က ခူးလေးကြီးကို လွယ်လိုက်ရင်း

“ရွာနဲ့ တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရိုးမထဲကိုမဝင်ခင် တောအုပ်ကလေးရှိတယ်၊ အဲဒီတောအုပ်ထဲ မှာ ချေ၊ ဒရယ်နဲ့ တောဝက်တွေ ခိုအောင်းတတ်တယ် ဦးလေး၊ တောခြောက်ပြီး ပစ်ရင် သိပ်ကောင်းတယ်

”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက သေနတ်ကိုစလွယ်သိုင်းရင်း

“ငါက အမဲပစ်ချင်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မုဆိုးအချင်းချင်းပစ်ချင်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူရွယ်က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ဦးလေးက သားကောင်ငယ်လေးတွေ မပစ်ချင်ဘဲ ကျား ကျားသစ်တွေကို ပစ်ချင်တယ်ပေါ့။ ဦးလေးကံကောင်းရင် ဒီတောလေးထဲမှာ အိပ်ပုပ်ကြီးတဲ့ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ တော ချောက်ဖို့ တော့ ရွာသားတွေခေါ်ရမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျား၊ ကျားသစ်စသော မုဆိုးတိရစ္ဆာန်များမှာ ညအချိန်တွင် အစာရှာ၍ နေ့အချိန်တွင် တောအုပ်ကောင်းကောင်း ရှာပြီး တစ်နေ့လုံး အိပ်စက်တတ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါက သားကောင်ကို တောခြောက်ပြီးလဲ မပစ်ချင်ဘူးကွ၊ တောခြောက်ပြီးပစ်တယ်ဆိုတာ သားကောင်ကို လူအင်အားနဲ့ အနိုင်ယူပြီး တိုက်ခိုက်တယ်လို့ ပဲ ငါယူဆတယ်၊ ငါက ကျား၊ ကျားသစ်လို သတ္တဝါတွေနဲ့ မုဆိုးအချင်းချင်း ညဏ်ရည်ပြိုင်ပြီးပစ်ချင်တာ နောက်ပြီး သားကောင်ကို အလစ်ချောင်းပြီးလည်း မပစ်ချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ လူရွယ်သည် လူကြီးကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေ၏။ ဤလူကြီး၏ စိတ်ဓာတ်သည် ကွယ်လွန်သွားရှာသော အဘိုး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် တူလှချေတကား။

ဤစိတ်ဓာတ်မျိုးကို သူကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်သက်၏။

ဤလူကြီးနှင့် အတူတွဲ၍ စွန့်စားခန်းဖွင့်ချင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် လူရွယ်က

“စွန့်စွန့်စားစား အမဲပစ်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကစပြီး ရိုးမထဲမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ နတ်ကျားကြီးကို ရှာကြရအောင်”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“နတ်ကျားကြီးဟုတ်လား ကောင်လေး ဘာလို့ နတ်ကျားလို့ ခေါ်တာ လဲ ရှင်းပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ လူရွယ်က မြေပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရေဘူးထဲမှ ရေကို သောက်ကာ

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်ကြီးမားပြီး ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကျားကြီးတစ် ကောင်ပေါ်ဖူးတယ်။ ကျားကြီးကို ဒီနယ် တကြောမှာ အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ သာရွှေနဲ့ သာဝေဆိုတဲ့ မုဆိုးညီနောင် နှစ်ယောက် လိုက်ကြတယ်။ ဒီကျားကြီးကို လိုက်ရင်းနဲ့ သာရွှေ သေဆုံး ခဲ့တယ်။ သာရွှေသေတော့ သာဝေဟာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့ညီအတွက် ကလဲ့စားချေမယ်ဆိုပြီး ကျားကြီးကို လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူလည်း သူ့ညီနောင်နောက်ကို လိုက်သွားရရှာတယ်။ သာရွှေ သာဝေ သေဆုံးပြီး တော့ ညောင်လေးပင်ဘက်မှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ မုဆိုးကြီးဦးမြဘော် ဆိုတာ ရောက်လာတယ်။ မုဆိုးညီနောင်နှစ်ယောက်ကို အသေသတ်နိုင် တဲ့ ကျားကို ရင်ဆိုင် တွေ့ချင်လို့ တဲ့ မကြာပါဘူး။ ဦးမြဘော်လည်း ညီ အစ်ကို နှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားရပြန်တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီ နားပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ ဒီကျားကြီးကို နတ်ကျားကြီးလို အမည်တွင် တော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မုဆိုးကျော်သုံးယောက်ကို အသေသတ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ နတ်ကျားကြီးလို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်လောက်ပါပေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူရွယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလောက်နဲ့ မခေါ်လောက်သေးဘူး ဦးလေးရဲ့ ၊ နတ်ကျားကြီးမှာ ထူးခြားချက်တွေ အများကြီးရှိသေး တယ်။ ဒီကျားကြီးဟာ ကျိုက်ထိုဘက်က မုဆိုးတစ်ယောက် ပေါက်ခေါင်းဘက်က မုဆိုးတစ်ယောက်ကိုလည်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ လူရွယ်က ဆက်လက်၍

“နတ်ကျားကြီးရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ပြောမဆုံးပေါင်တောသုံးတောင်ပဲ ဦးလေးရဲ့ ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က တစ်ဖက်ရွာက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ နတ်ကျားကြီးကို ရွာသားတွေ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရွာသားတွေရဲ့ အပြော အရတော့ နတ်ကျားကြီး ဘုရားလာဖူးတယ်တဲ့ ၊ တချို့ကလည်း နတ်ကျားကြီးဟာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်ရဲ့ အစောင့်ကျားကြီးတဲ့ ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရွှေနန်းရှင်သိုက်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီသိုက်ရဲ့ အစောင့်ကျားကြီးလို့ ပြောတယ်။ ထူးခြားတာက နတ်ကျားကြီးဟာ ဒီနေ့အထိ ရွာသူရွာသားတွေကို မကိုက်သေးဘူး။ မုဆိုးတွေကိုသာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေတယ်။ နတ်ကျားကြီးကို ကြောက်ပြီး ဒီနယ်တစ်ဝိုက် မုဆိုးတွေ အမဲ မလိုက်ရဲတာကြာပြီ ဦးလေး ဒီသုံးလလောက်အတွင်းမှာ မုဆိုးတစ်ယောက်မှ ရောက်မလာဘူး။ ဦးလေးကတော့ မုဆိုး ဟုတ်ပုံမရဘူး”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးကခေါင်းညိတ်၍

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါမုဆိုး မဟုတ်ဘူး ။ တောလည်ချင်လို့ ထွက်လာတာ၊ အမဲပစ်တဲ့ အတွေ့အကြုံ တော့ စုံစုံလင်လင်ရှိတယ်ကွ၊ မင်းပြောတဲ့ နတ်ကျားကို ငါစိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒီကျားရဲ့ အစွမ်းက ထူး

တော့ အတော်ထူးနေတယ်။ မုဆိုးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူ တာကတော့ ထားပါတော့လေ။ မုဆိုး အချင်းချင်း သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြဲတယ်ဆိုတော့ လျှင်သူ စားစတမ်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးကျော် ငါးယောက် ကို အနိုင်ယူနိုင်တာတော့ ဆန်းတယ်ဟေ့။ ငါရှာနေတာ ဒီလို သားကောင်မျိုးပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကြီးကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ် လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူရွယ်က လက်သီးဆုပ်၍

“ဦးလေး သတ္တိကိုတော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ။ ကျုပ်ကလည်း နတ်ကျား ကြီးကို ရှာချင်နေတာကြာပြီ။ အဖော် ကောင်းမရှိလို့ စောင့်နေတာ။ ဦးလေးနဲ့ ကျုပ် သေအတူ ရှင်အတူပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်ကြီးကို မရရအောင်ရှာပြီး ချကြာတာပေါ့။”

ဟု အားတက်သရောပြောလေ၏။ လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“မင်းဟာ လူသာငယ်တယ်။ သတ္တိကအတော်ကောင်းပါလား။ မင်းရဲ့ အဘိုးဟာ အတော်စွမ်းတဲ့ မုဆိုး ကြီးဆို”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူရွယ်က ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့်

“အဘိုးကိုင်တဲ့ လေးကြီးဟာ ငါးပေလောက်ရှိတယ်။ အဘိုးပစ်တဲ့ မြားတံဟာ သာမန်မုဆိုးတွေကိုင်တဲ့ မြားထက် နှစ်ဆရှည်တယ်။ ဒီမြားကြီးကို ကျုပ် အမှတ်တရသိမ်းထားတယ်။ အဘိုးဟာ ကျားနဲ့ လည်း နပန်းလုံးဖူးတယ်။ မိကျောင်းနဲ့ လည်း ရေထဲမှာ ဖက်သတ်ဖူးတယ်။ အဘိုးဟာ အသက်(၇၀)ရှိပေမယ့် အလွန်ကျန်းမာတယ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖျားမနာဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ ရွာကအလှူမှာ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားပြီး ကြက်ရိုးလေး စူးတာနဲ့ သေဆုံးရရှာတယ်။ အစား

မတော် တစ်လုတ် ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ထိုင်နေရာမှ ထ၍

“ကဲ၊ တို့ ခရီးဆက်ကြရအောင်၊ ရိက္ခာတွေသယ်ဖို့ လူလိုမလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူရွယ်က

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ တစ်နိုင်သယ်ပိုးကြတာပေါ့၊ ရွာသားတွေထဲ က ငှားလို့ ရမယ်မထင်ဘူး။ နတ်ကျားကြီးကိုကြောက်လို့ တောထဲကို ဘယ်သူမှ မလိုက်ရဲဘူး။ ထင်းခုတ်သွားတဲ့ သူတွေတောင် အဖွဲ့လိုက် စုပြီး သွားကြတယ်။ တောထဲကို နေ့စဉ်သွားရဲတဲ့ သူဆိုလို့ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းရှိတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ရွာနဲ့ အနီးဆုံး တောအုပ်လေးထဲမှာ တောဝက်တွေပစ်လေ့ရှိတယ်၊ အဖော်မရှိတော့ ရိုးမထဲမဝင်ရဲဘူး၊ ဒါကြောင့် နတ်ကျားကြီးနဲ့ မတွေ့တာထင်ပါရဲ့ ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုနေ့ညတွင် ရွာသူရွာသားများ သည် ရာမနှင့် လူကြီးထံသို့ လာ၍ နတ်ကျားကြီးကို ရှာဖွေခြင်းမပြုရန် တားဆီးကြလေ၏။ သို့သော် စိတ် အားထက်သန်နေသော ရာမတို့ နှစ်ယောက်အား မည်သူမျှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရာမတို့ တောတွင်းသို့ ဝင်ကာနီးတွင် ရွာကွမ်း တောင်ကိုင် မိန်းကလေးရောက် ရှိ လာပြီး

“ရာမရယ်....သတိထားပါဟယ်၊ ညက အိပ်မက်တွေ မကောင်းဘူး”

ဟု စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ရာမက ခေါင်းညိတ်၍

“စိတ်ချပါဟယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီက ဦး

လေးလည်း ပါသားပဲ၊ နတ်ကျားကြီး ကို ငါတို့ မရရအောင်ပစ်ပြီး ပြန် လာခဲ့မယ်”

ဟု စိတ်အားတတ်ကြွဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ မိန်းမပျိုက

“နင့်အတွက် ဘုရားမှာ ငါဆုတောင်းပေးမယ်”

ဟု တီးတိုးပြောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။

*

ဤသို့ဖြင့် မုဆိုးနှစ်ဦးသည် လွန်စွာသတင်းကြီးသော နတ်ကျားကြီး ကိုရှာဖွေရန် ရိုးမတောထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ရာမသည် လူကြီးကိုဦးဆောင်၍ ကိုင်းတောကြီးကို ဖြတ်သန်း၍ ရှေ့ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ ကိုင်းတောကို ကျော်လွန်သောအခါ ရာမက

“ကျုပ်နှေ့စဉ် တောဝက်တွေပစ်တာ ဒီတောလေးမှာ ပေါ့၊ ရှေ့ကိုလွန်ရင် ရိုးမတောထဲဝင်တော့မယ် တောထဲမဝင်ခင် နေ့လယ်စာ စားကြရင်ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ လူကြီးနှင့် အတူ ပေါင်မုန့်နှင့် ငါးသေတ္တာများကို စားသောက်ကြလေ၏။

ရေဘူးထဲမှ ရေကိုသောက်ကြလေ၏။ ပြီးနောက် ရိုးမတောသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ တောစပ်သို့ဝင်ပြီး များ မကြာမီတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေသော ချေငယ်တစ်ကောင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

လမ်းခရီးတွင် အုပ်စုလိုက် နေထိုင်ကြသောမျောက်များ နှင့် သမင်ဒရယ်များကို မကြာခဏတွေ့ရ လေ၏။ ရာမသည် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မြေပေါ်သို့ကုန်းကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဝက်ခြေရာတွေ ဦးလေး”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးကကြည့်၍

“မင်းက ဝက်ပစ်နေကျဆိုတော့ ဝက်ခြေရာတွေ့ရင် မနေနိုင်ဘူးနဲ့ တူတယ် ထားလိုက်ပါကွာ ဝက်မကြီး နဲ့ ကလေးခြေရာ တွေပါ”ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရာမသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် လူကြီးကို မော့ကြည့်၍

“ဝက်မကြီးဆိုတာ ဦးလေးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာတုံး၊ ကျုပ်ဝက်ပစ်နေတာကြာပြီ ဒီလိုခွဲခြားမသိ ပါဘူး” ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍

“ဟား.....ဟား.....ဟား.....မှဆိုးလေးကို ဆရာပြန်လုပ်ရမလိုဖြစ်နေပြီ၊ တိရစ္ဆာန်စိတ်ပညာလို့ ဆိုရင် ရမလားမသိဘူး။ ဝက်ထီးနှင့် ဝက်မ စိတ်ခံစားချက်ချင်းမတူဘူး၊ ဝက်ထီးတွေက ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဝက်မတွေနဲ့ တွေ့ရင် ပိုလှုပ်ရှားတယ်၊ အချစ်စိတ်ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ရာမက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ

“ဆက်ပါဦး ဦးလေးပြောတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ဒီအုပ်စုက ဝက်ခြေရာတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် ခြေရာတွေက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိနေတာတွေ့ရမယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ ဝက်ထီးတွေပါလာရင် ခြေရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခက်နေမယ်၊ သူတို့ ဟာ အမတွေကို မိတ်လိုက်ဖို့ အမြဲမြူဆွယ်နေတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတာ မဆန်းဘူးပေါ့ကွာ သဘာဝပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရာမသည် လူကြီး၏ စကားကို နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ခဏကြာအောင် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးနောက် ရာမက

“ကျုပ်တို့ သေနတ်တွေကို အသင့်ပြင်ထားကြရအောင် ဒီအချိန်ကစပြီး နတ်ကျားကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ နတ်ကျားကြီးခိုအောင်း နိုင်တဲ့ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးကို ရောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘုရားကျောင်းပျက်ဟုတ်လား ဒီတောကြီးထဲမှာ ဘုရားကျောင်းပျက်ရှိပါ့မလား၊ ဘာ၊ ဘုရားလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ရာမက ခြေသံကိုလှုံ့အောင် လမ်းလျှောက်ရင်း

“မြန်မာဘုရားတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ကုလားဘုရားကျောင်း လားမသိဘူး၊ မုဆိုးတွေကတော့ ဘုရားကျောင်းပျက်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ အရင်က အလွန်ကြီးမားတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ဒီမြွေကြီးကို အဘိုးနှိမ်နင်းလို့ သေသွားပြီ မြွေကြီးက ကြီးလွန်းလို့ နတ်မြွေကြီးလို့ ခေါ်တယ်။ မြွေကြီးသေပြီးတဲ့ နောက် ရွာထဲက နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးပြီး မြွေကြီးက အဘိုးကို ကလဲ့စားချေမယ်လို့ ကြုံးဝါးဖူးတယ်။ အဘိုးတစ်ယောက်အလှူမှာ အစားမှားပြီး သေဆုံးတော့ မြွေကြီးက ကလဲ့စားချေတာလို့ ရွာသားတွေက ပြောကြတယ်။ မြွေကြီး မရှိတဲ့ နောက် ဘုရားကျောင်းထဲမှာ မျောက်တွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီးလာနေကြတယ်။ နတ်ကျားကြီး ရောက်လာတော့ မျောက်တွေလည်း မနေရဲတော့ဘူး။ နေရာပြောင်း ရွေ့ သွားကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာ နတ်ကျားကြီးရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုသိသလဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ရာမက

“သေသွားတဲ့ မုဆိုး ၃ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ကျောင်းပျက်ကြီးထဲ မှာ တွေ့ရတယ်။ ကျန်တဲ့ မုဆိုးနှစ် ယောက်ကို ကျောင်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ရတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျားခိုအောင်းနေတာ သေချာပြီပေါ့။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် မှာ တွေ့ရတဲ့ မုဆိုးနှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းဟာ လွင်ပြင်လိုနေရာမျိုးမှာ လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရာမက

“လွင်ပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး တောထူထပ်တဲ့ နေရာမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ကျောင်းပျက်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူရွယ်က

“သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ တစ်မိုင်လောက်ပဲ”

ဟု ဖြေလေရာ လူကြီးက သေနတ်ကို အသင့်ပြင်လိုက်ပြီး

“ဒါ ဆိုရင်တော့ သတိထားပေတော့၊ ဒီမှာ ကောင်လေး၊ မင်းတို့ ပြောတဲ့ နတ်ကျားကြီးဆိုတာ ငါမယုံဘူး၊ အင်မတန် ပရိယာယ်မာယာများ တဲ့ ကျားတစ်ကောင်လို့ ပဲ ငါယူဆတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျားနဲ့ လူသား ပရိယာယ်ချင်းယှဉ်ရင် လူပဲ အနိုင်ရရမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဒီအချိန်ကစပြီး သတိထားပေတော့”

ဟု သတိပေးလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ လူကြီးနှင့် ရာမသည်

သတိကြီးစွာထား၍ တောနက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ တောပန်းဝါဝါ လေးများ ပွင့်နေသော မြေကွက်လပ် တစ်ခုကို မြင်ရ၏။

ရာမက လူကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ဒီကွက်လပ်ကြီးကိုကျော်ရင် ဘုရားကျောင်းပျက်ကိုရောက်ပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ လူကြီးသည် မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်သော အခါ ခဏရပ်၍ အသံဗလံများကို နားစွင့်လေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသည် ထင်မှ တောထဲသို့ ဆက်ဝင် ခဲ့၏။ တောတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လူကြီးက

“ဒီ မ ၂၁ ရာမ ငါက ရှေ့မြင်ကွင်းကိုကြည့်မယ်၊ မင်းက နောက်မြင်ကွင်းကိုကြည့် ဝဲယာနှစ်ဖက်ကိုလည်း သတိမလွတ်စေနဲ့ ၊ သေနတ်ကို ယမ်းတောင့်အသင့်ထိုးထားနော်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျားက လွဲလို့ ဘယ်သတ္တဝါမှ မပစ်နဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီး၏ စေ့စပ်သေချာပုံကို ရာမစိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ချီးမွမ်း လိုက်လေ၏။

လူကြီးက ဆက်လက်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“စကားကို မလိုအပ်ဘဲ မပြောနဲ့ တော့၊ အပေါ့အလေးသွားချင်ရင် အခုကတည်းက သွားထားပေတော့ အရေးအကြီးဆုံး စည်းကမ်းကိုပြောလိုက်မယ်၊ ကျားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီဆိုရင် မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရင် မင်းပစ်၊ ငါနဲ့ ရင် ဆိုင်ရင်လည်း ငါပစ်မယ်”ဟု ပြောလေ၏။ ရာမက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူး၍

“ဦးလေးပြောတာ မရှင်းဘူး၊ ကျားနဲ့ တွေ့ရင် နှစ်ယောက်စလုံး ဝိုင်းပစ်ရမှာ ပေါ့၊ ဒီကောင်ကြီးက မုဆိုး တွေကိုတောင် သတ်ဖြတ်လာတဲ့ ကောင်ကြီးပဲ၊ မုဆိုးစည်းကမ်းတွေ ဘာတွေ လိုက်နာ စရာမလိုပါဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူကြီးက လက်ကာပြ၍

“မင်း ငါ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာနိုင်ရင် ဒီနေရာက လှည့်ပြန်တော့ ရာမ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း ပါ၊ နားမထောင်ရင် မင်းနဲ့ ငါ တစ်ယောက်ယောက်သေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ရာမသည် လူကြီး၏ ပြောစကားကို နားမလည်နိုင်သေး၍ ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့်

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စည်းလုံးရမယ်လေ၊ စည်းလုံးမှ ခွန်းအားရှိတဲ့ ရန်သူကို အနိုင်ရမှာ ပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား.....စာအုပ်ကြီးထဲကစကားတွေ လာရွတ်ပြမနေနဲ့ ၊ အရင်မုဆိုးတွေသေရတာ ဒီလို စိတ်မျိုးကြောင့် ကွ၊ မင်းငါ့စကားကို နားထောင်မလား၊ မထောင်ဘူးလားပြော၊ မထောင်ရင် ဒီကနေလှည့်ပြန်ပေတော့”

ဟု ရာဇသံပေးလိုက်ရာ လူရွယ်က အံ့ကြိတ်၍

“ကျုပ်လည်း ဒီကောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျ၊ လှည့်မပြန်ဘူး၊ ဦးလေးစကားကို နားထောင်မယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“အေး....ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် တို့ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ မင်းကတိကို

တော့ ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ”

ဟု ဆိုကာ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ရှေ့ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ဘုရားကျောင်း ပျက်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ လူကြီးသည် ကျောင်းပျက်ကြီးကို စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ရှေ့သို့တက်ရန် ရာမအား မျက်ရိပ်ပြ လိုက်လေ၏။

မုဆိုးနှစ်ယောက်သည် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏ ကျောက်လှေကား ထစ်များ ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်း ကပ်သွားလေ၏။ လူကြီးသည် ကျောက် လှေကားထစ်လက်ရန်းများကိုကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဒီကျောင်းပျက်ကြီးဟာ ပုဂံခေတ်မတိုင်မီက လက်ရာလို့ ထင်တယ် ကွ၊ ပုဂံအဆောက်အဦတွေထက် ရှေးကျပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးသည် ကျောင်းပျက်ကြီး၏ တံခါးဝရှိ ကျောက် စာများကိုကြိုးစားဖတ်ရှု၍

“မွန်စာတွေကွ”

ဟု ပြောလေရာ ရာမက

“ဦးလေးဖတ်တတ်လား၊ ဘာတွေရေးထားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

လူကြီးသည် ကျောက်စာကိုသေချာစွာကြည့်၍

“မွန်စာပေကို ငါလေ့လာဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျောက်စာမှာ ရေးထား တဲ့ စာက ရှေးမွန်စာကွ၊ ငါမဖတ် တတ်ဘူး။ သေချာတာက ဒါဟာ ဘု ရားကျောင်း မဟုတ်ဘူး ရှေးက မင်းတစ်ပါးရဲ့ ဂျာသီချိုင်း ဖြစ်ပုံရတယ်။ ဒီလိုတောခေါင်ခေါင်ကြီးထဲမှာ မထင်မရှားသေဆုံးတဲ့ မင်းဟာ ဘယ်လို

မင်းမျိုးဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ လူကြီးနှင့် ရာမသည် သတိကြီးစွာထား၍ ဂျပန်ချိုင်းထဲသို့ဝင် လာခဲ့၏။

ကျောက်လှေကားထစ်များကို ဆင်းပြီးသောအခါ ပေ ၄၀ခန့်ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်သို့ရောက် လေ၏။ ခန်းမဆောင်၏ နံရံတွင် ပန်းပုရုပ်များ ရှိ၏။

အချို့သော ပန်းပုရုပ်များ သည် မြေပေါ်သို့ပြိုကျပျက်စီးနေလေ၏။ ခန်းမဆောင်၏ အဆုံးတွင် လှေကားသုံးထစ်ခန့်မြင့်သော နေရာတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ရှိ၏။ လူကြီးက ကျောက်ဖျာအနီးသို့ တိုးကပ်၍

“နတ်ရွာစံသွားတဲ့ မင်းရဲ့ အလောင်းကို ဒီကျောက်ဖျာပေါ်မှာ တင်ထားပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းတော်က မရှိတော့ဘူး၊ အခေါင်းထဲမှ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ထည့်မြှုပ်ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် မသမာသူတွေ ဖျက်ဆီးသွားတယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ခန်းမဆောင်၏ အထက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ ရှိ၏။ ထိုနေရာများ တွင် ကျားခိုအောင်းနိုင်သဖြင့် သတိကြီးစွာထားရလေ၏။

လူကြီးက ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ သတိထားရန်ပြောလေ၏။

ဂျပန်ချိုင်းထဲတွင် ခဏကြာအောင်ကြည့်ရှုပြီးနောက် အန္တရာယ်ကင်းမည်ဟု ယူဆသောနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့လေ၏။ လူကြီးက

“ငါတို့ ဂျပန်ချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်နေပြီး

ကျားကိုစောင့်ကြမယ်၊ ဒီကောင်ကြီး နေရာ ရွှေ့မသွားသေးဘူး ဆိုရင် တော့ ရှိမှာ ပဲ။ မင်းဒီကျောက်ဆောင်နားက ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့ ၊ အပေါ့အလေး သွားချင်ရင်တောင် ငါ့ကို ပြောပြီးသွားပါ။ ဒီကျောက်ဆောင်ကြီးနားမှာ ကပ်နေသရွေ့ နောက်ကျောက်လာမဲ့ အန္တရာယ်ကို ကြောက်စရာမလိုဘူး။ ငါတို့ ရှေ့မြင်ကွင်းမှာ သစ်ပင်တွေနဲ့ ကိုင်းတောရှိတယ်။ ရှေ့မြင်ကွင်း ဝဲယာကို မင်းနဲ့ ငါခွဲပြီး စောင့်ကြည့်မယ်၊ မင်းက ဝဲဘက်ကိုဂရုစိုက်ပါ။ ငါက ညာဘက်ကို ဂရုစိုက်မယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး သတိနဲ့ နေပေတော့၊ တို့ အတွက် အန္တရာယ်အများ ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီး မင်းကတိကိုလည်း ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ”

ဟု ရှည်လျားစွာ သတိပေးလေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ ကျောက်ဖျာကြီးရှေ့တွင် မီးဖို၍ ရေနွေးအိုး တည်လေ၏။ ငါးသေတ္တာများကို မီးကင်၍ ပေါင်မုန့်နှင့် စားလေ၏။ ကော်ဖီဖျော်၍ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်စား လေ၏။ လူကြီးက ညဘက်တွင် မီးပုံကြီးဖိုထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

“မီးဖိုထားတော့ အန္တရာယ်တော့ကင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတောမှာ ငါတို့ ရောက်နေကြောင်း သားကောင်ကို သတိပေး လိုက်သလိုဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီနေ့ည မင်းနဲ့ ငါ တစ်လှည့်စီအိပ်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ညဦးပိုင်းတွင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ရာမသည် မီးပုံကြီးအနီးတွင် ထိုင်၍ သေနတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ တောတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ညအတော်နက်သောအခါ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသလို ထင်မြင်မိ၏။ နှစ်ပေါင်းများ စွာ အမဲလိုက်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံအရ သူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးက ချောင်းမြောင်းနေကြောင်း ခံစားရလေ၏။

ရာမသည် ကိုင်းတောအတွင်းသို့ သေနတ်ကိုထိုးချိန်၍ သားကောင်ကိုရှာဖွေလေ၏။

ကိုင်းပင်များ သည် လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ရှားသွားသယောင်ထင်မြင်မိ၏။ သူသည် လှုပ်ရှားသွားသော ကိုင်းပင်များ နောက်သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် သူ၏ အတွေးထဲသို့ ဤကျားသည် ရိုးရိုးကျား မဟုတ်၊ ကျားနတ်ပင်ဖြစ်သည် ဟူသော အယူအဆ ဝင်ရောက်ကာ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာ၏။ သေဆုံးသွားသော မုဆိုးကျော်ငါးယောက်၏ မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ကိုင်းပင်များ လှုပ်ရှားပုံမှာ ပိုမိုသိသာလာသဖြင့် သေနတ်ခလုတ်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးတင်၍ ထားလိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် သူ၏ ယာဘက်ထောင့်စွန်းမှာ လည်း ကိုင်းပင်များ လှုပ်ရှားလာပြန်ရာ ရာမသည် လွန်စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကိုင်းတောထဲသို့ သေနတ်ဖြင့်သုံးလေးချက်ပစ် လိုက်လေ၏။

သေနတ်သံများကြောင့် လူကြီးလန့်နိုး လာပြီး မေးမြန်းလေရာ ရာမက သူမြင်တွေ့သမျှကို ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မကြောက်နဲ့ ကောင်လေး၊ မကြာမီ ငါတို့ ဒီကောင်ကြီးကို နှိမ်နင်းရတော့မယ်၊ ငါထင်တဲ့ အတိုင်း မှန်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် လူကြီးက ရာမအား အိပ်စေ၍ မိုးလင်းသောအခါ လူကြီးသည် ကိုင်းတော တွင်းသို့ဝင်၍ ခြေရာကောက်ဟန်ရှိပြီး ခဏကြာလျှင် ပြန်ရောက်လာ၏။

“ညက မင်းကိုကျားလာချောင်တာအမှန်ပဲ၊ ငါတို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ရှိနေတာသေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ တစ်နေ့ကုန်စောင့်သည် အထိ ကျားမရောက်လာ
သဖြင့် ထိုနေ့ညဆက်ပြီးစောင့်ရပြန် ၏။

*